

Το τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο του μακαριστού Αρχιμανδρίτου Ιεροθέου Κοκονού, ταπεινού εργάτη του Θεού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας

Το Σάββατο 1 Νοεμβρίου, τελέσθηκε στην Ιερά Μονή Αγίου Αυγουστίνου Φλώρινας, ο Όρθρος, η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία και το τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο του μακαριστού Αρχιμανδρίτου Ιεροθέου Κοκονού.

Στις Ακολουθίες προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας κ Ειρηναίος. Παρευρέθηκαν επίσης, συμπροσευχόμενοι κληρικοί, η Γερόντισσα Συγκλητική με την αδελφότητα της Μονής, καθώς και πλήθος πιστών, που προσήλθαν με ευλάβεια και συγκίνηση για να προσευχηθούν υπέρ αναπαύσεως της μακαρίας ψυχής του ταπεινού και πράου λειτουργού του Θεού.

Ο Μητροπολίτης στο κήρυγμά του ανέφερε για τον μακαριστό γέροντα τα εξής:

«Σαράντα ημέρες πέρασαν από τότε που ο σεπτός γέροντας Ιερόθεος άφησε τον

πρόσκαιρο κόσμο και μετέβη στην αιώνια Βασιλεία του Θεού. Σαράντα ημέρες προσευχής και ευγνωμοσύνης για έναν ιερέα που έζησε αθόρυβα αλλά άφησε πίσω του βαθύ αποτύπωμα πίστης, πραότητας και αγάπης.

Ο πατέρας Ιερόθεος δεν υπήρξε άνθρωπος του λόγου αλλά του έργου. Δεν αναζητούσε να φαίνεται αλλά να ωφελεί. Η ζωή του ήταν μια αδιάλειπτη προσφορά στον Χριστό και στην Εκκλησία Του. Υπήρξε από εκείνους τους λειτουργούς που χωρίς να κρατούν θέσεις προβολής στηρίζουν αθόρυβα το σώμα της Εκκλησίας με την προσευχή, την υπακοή και την ταπείνωση.

Όπως λέγει η Γραφή: «Όποιος από εσάς θέλει να γίνει μεγάλος πρέπει να είναι υπηρέτης σας, και όποιος θέλει να είναι πρώτος πρέπει να είναι δούλος όλων».

Γεννημένος το 1933 στα Κούτουρλα Μετοχίου Χαλκίδος, σπούδασε στη Θεολογική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και αποφοίτησε το 1965. Από νεαρή ηλικία η ψυχή του ποθούσε τη ζωή του Θεού, την ησυχία της προσευχής και τη χαρά της διακονίας.

Στις 6 Ιανουαρίου 1968, εορτή των Θεοφανείων, εκάρη Μοναχός στην Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κλαδορράχης. Ήταν σημείο θείας Πρόνοιας ότι έλαβε το μοναχικό σχήμα την ημέρα του φωτισμού του κόσμου, γιατί και ο ίδιος έζησε ως άνθρωπος του φωτός, άνθρωπος της απλότητας και της ειρήνης.

Λίγες ημέρες αργότερα, στις 21 Ιανουαρίου 1968, χειροτονήθηκε Διάκονος και στις 14 Απριλίου του ίδιου έτους Πρεσβύτερος και Αρχιμανδρίτης από τον μακαριστό Μητροπολίτη Φλωρίνης κυρό Αυγουστίνο, υπό την καθοδήγηση του οποίου έμαθε να βλέπει τη διακονία ως σταυρό και ως ευλογία.

Υπηρέτησε ως Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος και για τριάντα πέντε χρόνια διακόνησε με ζήλο και πραότητα στις ενορίες Αγίας Τριάδος Άνω Κλεινών και στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αγίου Παντελεήμονος Φλώρινας. Εκεί με πίστη και επιμονή συνέβαλε καθοριστικά στην ανέγερση του περικαλλούς Μητροπολιτικού Ναού, έργο στο οποίο αποτύπωσε τον μόχθο, την προσευχή και την αγάπη του ως άριστος τεχνίτης.

Στενός συνεργάτης δύο Ιεραρχών, του μακαριστού Αυγουστίνου και του Γέροντος Μητροπολίτου Θεοκλήτου, ο πατέρας Ιερόθεος υπήρξε πάντοτε διακριτικός, πράος και υπάκουος. Δεν υπήρξε άνθρωπος συγκρούσεων αλλά ειρήνης. Προτιμούσε να σιωπά και να προσεύχεται παρά να επιβάλλεται. Στην καρδιά του χωρούσε όλος ο κόσμος. Με την πραότητα και την καλοσύνη του κατόρθωνε να ενώσει, να θεραπεύσει, να παρηγορήσει.

«Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα και η εγκράτεια».

Μετά τη συνταξιοδότησή του παρέμεινε στην Ιερά Μονή Αγίου Αυγουστίνου Φλώρινας, όπου έζησε ως γέροντας της προσευχής και της ειρήνης. Εκεί συνέχισε να συναναστρέφεται καθημερινά με τη Γερόντισσα και τις μοναχές της αδελφότητας. Μιλούσε μαζί τους με πραότητα, εξομολογούσε, συμβούλευε και παρηγορούσε με διάκριση και πατρική αγάπη. Ήταν ο ήρεμος καθοδηγητής τους, ο πνευματικός τους πατέρας, ο άνθρωπος που με την απλότητά του ενέπνεε εμπιστοσύνη και ειρήνη.

Όταν κάποτε με συνάντησε, ήταν η πρώτη φορά με κοίταξε με εκείνο το φωτεινό βλέμμα του και μου είπε με γλυκύτητα: «Πρέπει να βιάζεστε Σεβασμιώτατε για τα του Θεού. Ο καιρός περνά, αλλά η ψυχή δεν πρέπει να αργεί». Αυτή η φράση έμεινε μέσα μου ως πολύτιμη πνευματική παρακαταθήκη γιατί εξέφραζε πρώτον το ήθος του και δεύτερον την πνευματική του εγρήγορση.

Η ταπείνωση υπήρξε το στολίδι της ψυχής του. Δεν διαμαρτυρήθηκε ποτέ, δεν θύμωσε, δεν απελπίστηκε. Όταν ο σταυρός της ασθένειας βάρυνε το σώμα του, συνέχισε να ευχαριστεί τον Θεό λέγοντας με απλότητα: «Δόξα τω Θεώ για όλα». Αυτό το έλεγε καθημερινά. Η ευχαριστία ήταν η αναπνοή του, η προσευχή ο τρόπος της ζωής του, η ειρήνη η φυσική του κατάσταση.

Σήμερα, στο τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνό του, η τοπική μας Εκκλησία προσεύχεται υπέρ αναπαύσεως της μακαρίας του ψυχής. Δεν τον αποχαιρετούμε, τον παραδίδουμε στα χέρια του Θεού, εκεί όπου ανήκει. Πιστεύουμε πως ακούει ήδη τη φωνή του Νυμφίου: «Δούλε αγαθέ και πιστέ, στάθηκες πιστός στα λίγα, σε πολλά θα σε καταστήσω, έλα στη χαρά του Κυρίου σου».

Ο μακαριστός πατέρας Ιερόθεος ανήκει σε εκείνη τη γενιά των κληρικών που υπηρέτησαν τον Θεό με απλότητα και συνέπεια. Ήταν από τους ήσυχους αγίους της καθημερινότητας που δεν έκαναν θόρυβο αλλά στήριξαν σιωπηλά το σώμα της Εκκλησίας. Η μνήμη του είναι ευλογία για όλους μας, παράδειγμα για τους νεότερους κληρικούς, παρηγοριά για τον λαό, στολίδι της Μητροπόλεώς μας.

Αναπαύσου αγαπημένε μας γέροντα Ιερόθεε στη γαλήνη του Κυρίου. Η προσευχή σου ας σκεπάζει την τοπική μας Εκκλησία, το μοναστήρι του Αγίου Αυγουστίνου, τη Γερόντισσα, τις αδελφές και τα πνευματικά σου παιδιά. Η μνήμη σου ας μένει αιώνια στις καρδιές μας».

Αμέσως μετά την ομιλία του Μητροπολίτου τελέσθηκε με κατάνυξη το **Μνημόσυνο**

ράκληση όλων, να πρεσβεύει

